

daternes Kreds, hvorved det bliver en Sag af den allerstørste Vigtighed for den almindelige Landbrugsskoles Trivsel, at Landbohøjskolen meddeler sine Elever en saadan Undervisning, at denne kan danne et solidt Grundlag for Landbrugslærernes videre Uddannelse.

Ved Loven af 1892 gaves der Landbohøjskolen en betydelig Udvidelse saavel med Hensyn til Lærerkrafter som til Bygninger og Undervisningsmidler, saa at Skolen i alt væsentligt bragtes i fuldt tidssvarende Stand. Ikke desto mindre er der i forstaaende Kredse en voksende Følelse af, at Landbrugsundervisningen paa denne Læreanstalt ikke er fuldt tilfredsstillende. Undervisningen har mere og mere antaget Præg af et forceret Eksamensterperi, der udelukker et virkeligt og grundigt Studium, og de unge Landbrugskandidaters Kundskabsmasse er derfor ogsaa mangelfuld og samtidig ret uensartet, fordi Undervisningens enkelte Led indbyrdes ere i høj Grad uforholdsmæssigt afgrænsede. Hovedgrunden hertil maa vistnok søges i den Omstændighed, at det tidligere og ogsaa ved Udarbejdelsen af Loven af 1892 er gjort gældende, at det ikke var Landbohøjskolens eneste Opgave at uddanne Landbrugslærere og Konsulenter, men at den ogsaa maatte ordne sin Landbrugsundervisning saaledes, at den tillige kunde tilfredsstille de Krav, som stilledes af de landbrugsstuderende, der vende tilbage til det praktiske Landbrug. Følgen deraf er bleven, at Landbohøjskolen under den nuværende Ordning er en uheldig Blanding af en almindelig Landbrugsskole og en højere Læreanstalt. I Landbohøjskolens første Aar, da Hensynet til de vordende praktiske Landmænd maatte komme i første Række, var dette i og for sig naturligt og rigtigt, men efter som Forholdene have udviklet sig med stærke Krav om veludrustede Vejledere i Landbruget baade paa Skolerne og i Foreningslivet, bør Landbohøjskolen, som er vor eneste højere Læreanstalt paa Landbrugets Omraade, sikkert planlægge sin Undervisning saaledes, at den udelukkende tilsigter den mest formaalstjenlige Uddannelse af Landbrugslærere og Konsulenter. Vi føle os saa meget mere beføjede til at fremsætte denne Anskuelse, som der nu ved de fleste Landbrugsskoler er oprettet sammenhængende 9 Maaneders Kursus, der tilstræbe at meddele et godt Skolegrundlag for Udøverne af praktisk Landbrug, saa at Landbohøjskolen meget vel kan forsvare at lægge Hensynet til den direkte Undervisning for vordende praktiske Landmænd til Side.

Til Støtte for denne Opfattelse henvises til, at Studietiden i Landbohøjskolens Landbrugsundervisning er for kort til en blot nogenlunde tilfredsstillende Tilegnelse af det stadig voksende Undervisningsstof. Allerede i 1892 toges der stærkt til Orde for en Udvidelse af Studietiden, men det førnævnte Hensyn til Uddannelsen af praktiske Landmænd medførte, at Landbrugskursusets Længde blev fastsat til det samme som ved Skolens Oprettelse i Halvtredserne eller kun 20 Maaneder. Dette var sikkert allerede den Gang ret uheldigt, men Ulemperne derved ere i de omtrent 20 Aar, der siden ere gaaede, og som have været Vidne til en overordentlig stærk Udvikling indenfor Landbruget og derved ogsaa af Landbrugsskolernes Undervisningsstof, blevne Aar for Aar mere følelige. Eleverne ere overbebyrdede med Lektiearbejde og derved afskaarne fra et mere selvstændigt og udviklende Studium. Flere af de vigtigste Fag, saaledes Husdyrbrug, Botanik, Redskabs- og Maskinlære og almindelig Driftslære, indtage en Plads i Undervisningen og ved den afsluttende Eksamen, som staar i et absolut Misforhold til disse Fags Betydning i Landbruget, og flere i den nyere Tid meget vigtige Fag, som Plantepatologi, Jordbrugszoologi, Bakteriologi og Husdyrenes Fysiologi, ere enten ikke medtagne ved den afsluttende Prøve eller blive ved Undervisningen behandlere mindre fyldestgørende som Underafdelinger under andre Fag. En Forlængelse af Undervisningstiden maa derfor siges at være i høj Grad tiltrængt. Af flere Grunde vil det dog neppe være heldigt at skride til en meget betydelig Forlængelse, og en Udvidelse som den af Landbrugslærerforeningen allerede i 1904 foreslaaede til $2\frac{1}{2}$ Aar maa vistnok anses for formaalstjenlig samtidig med, at den uden ret store Vanskeligheder vil kunne gennemføres.

For at en saadan mindre Udvidelse af Kursustiden skal kunne virke tilfredsstillende, maa imidlertid samtidig hele Studiet væsentlig omordnes. Fagenes indbyrdes Afgrænsning bør undergaa en gennemgribende Revision, saa at de Misforhold, der efterhaanden have indsneget sig, fjernes. Som foran anført ere flere af de vigtigste Fag for Øjeblikket stifmoderligt behandlere; men samtidig er der andre Fag, der for Tiden optage en i Forhold til deres Betydning alt for stor Plads i Undervisningen. Dette gælder navnlig den almindelige Zoologi, naar det erindres, at speciel